

Előfizetési árak:
 Egész évre . . . 10 frt — kr.
 Félévre . . . 5 „ — „
 Negyedévre . . . 2 „ 50 „
 Egy hónapra . . . — „ 86 „
 Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:
PÉCSÉTT. Mária-u. l. sz.
 a kir. ítélőtábla épületével
 szemben,
 hová az előfizetések és a lap
 szétküldésére vonatkozó föl-
 szóalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:
PÉCSÉTT, Mária-utca l. sz.
 I. EMELET
 hová a lap szellemi részét
 illető minden kérelemény
 intézendő.

Kéziratot vissza nem adnak

Hirdetéseket
 a kiadóhivatal veszi fel

Le az álarccal.

Pécs, 1896. február hó 28.

(* *) Ellentéteket létrehozni és ezeket állandósítani a dinasztia és a nemzet közt és ennek révén illojalitást sütni a magyarság homlokára: ezt tették a Metternichék, a Bachok, Lustkandl, Schmerling és Bánffy Dezső báró et consortes mindannyian.

Negyvenkilenc esztendeje lesz ide s tova, hogy elhangzott a „Talpra magyar“ hívó szövege, midőn ugyszólván az egész nemzet egy emberként óriási esküt tőn, hogy „rabok tovább nem leszünk!“ Különös játéka a sorsnak, az események ismétlődni látszanak: Magyarország még jobban görnyed a kormány vasvesszője alatt, mint negyvenkilenc évvel ezelőtt, a különbség csupán az, hogy akkor Metternich, ma a Bánffy báró neve a leggyűlöltebb ebben a hazában.

Az a besugó szisztema, mely még az iskolákat sem kiméli a Schwikkerektől és komoly képű farizeusokat tesz iskolás gyermekeké, midőn az árulkodást jutalmazza, még a hirhedt macchiavellisztikus Metternich idejében sem grasszált annyira, mint manapság. A kormány spiclijei és kopói uton-utfélen feltalálhatók, előszobákban, klubokban, sugólyukokban, valamennyi hivatalban, föld alatt és föld felett. Az ezektől való félelem

nem egy embert, pártot, a politikusok egész sokaságát hajtja arra, hogy ne azt nézzék, hogy mi hasznos és üdvös az országra, hanem azt, hogy mi a kedves odafönt Bécsben, a kétfejű sas fő-fő fészében.

Nemzetünk szomorú történelme igen sok vértanuját és hőst számolja elő a szabadságnak. Ezeket tiszteletben és kegyeletben tartjuk és ebből kifolyólag midőn ama gyászos emlékeket megünnepeljük, néma bánattal borulnak e nemzet jobbjai a fölé a sir fölé, a hol nemzetünk vértanui és szabadsághősei fölött domborul a hant. Egyedül zokog itt a hazafi, nem hi senkit, hogy osztozkodjék bánatában, szomorúságában. Ha kizokogta magát, visszatér újból a küzdelmes életbe, a multból a jelenbe.

Epochális nemzeti ünnepünket képezi az ezredéves ünnep, melynek keretébe jónak látták fölvenni az intező férfiak azt a dicsőséges jelenetet, melyet Mátyás király idejében látott az egész világ, hogy a nemzet nagyjai és királya együtt tanácskoznak a haza javáról. Ezt a dicsőséges multat akarták visszavarázsolni az ezerévet átélte nemzet elé, hogy az új parlamenti palota kupolás termében a király személyes részvétele mellett tartassék meg június 8-án a főrendek és képviselők közös disz-gyűlése.

A mint Bánffy Dezső báró, a jelen-

legi Metternich, ezt tudtára adta a millennáris bizottságnak, ebből nem lesz semmi, mert a király nem fog megjelenni ezen az együttes ülésen. Mert az intrikus Bánffy, a régi recipe szerint, ellentéteket óhajtván keresni a nemzet és a dinasztia között, ezt a legfényesebb nemzeti ünnepet „hódolat“ elnevezése alatt a magyar nemzet képviselőinek szolgálai megalázkodásává teszi.

Régi és jogos kívánság az, hogy az országgyűlés megnyitása alkalmával ne a törvényhozás tagjai menjenek a királyi palotába a trónbeszéd meghallgatására, hanem a király jelenjék meg az országgyűlésen. Mivel ez nem így történt, ezért huzódott vissza 1867 óta a függetlenségi párt minden képviselője a királyi palotában való megjelenéstől; és pedig annyival inkább, mert ilyen alkalmakkor a magyar király lakásán kétfejű sasos sárga-fekete zászlót lenget a szellő.

Nos hát, ez a kétfejű sasos zászló képezi az akadályt, hogy a magyar király be lépjen abba a palotába, a hol hű magyarjai tanácskoznak. Ugyan mért nem volt Bánffy bárónak bátorsága proponálni, hogy annak az új parlamenti palotának a kupolájára helyezze el a nemzet a kétfejű sasos zászlót; mert csak éppen ez hiányzott még abból a makogásból, a mit akkor cselekedett meg a nemes férfiú, midőn Ugron Gábor sarokba szoritotta, hogy miért

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

A penzió.

Nyar derekán Ullrich főhadnagy telegrammot kapott abból a kis faluból, ahova az apja meghúzódott, amióta penzióba ment. Az volt benne, hogy ha még látni akarja az öregét, siessen haza. Csak ez a szó, hogy: haza — nem volt helyes az egészben, mert kintinban, kaszárnyában mindenütt inkább otthon érezte magát, mint az apjánál. Régen elszakadtak egymástól. Mióta a kadétiskolába ment, inkább csak a régi emlékeiből állított össze egy képet magának az öregéről, mert néha-néha került hozzá látogatóba egy-két napra s jóformán el is szokott autól, hogy apja van. Most azonban nagyon elkomolyodott, sebesebben kezdett dobogni a szíve s a szeme megtelt könnyekkel. A lábánál feküdt a kutyája, homályos szemű, vén nagy barna állat, ez föltápáskodott, hosszasan a gazdájára meresztette a szemét s végig nyalta a kezét. Az állat becsületes részvétele meghatóta; megsimogatta a hátát s gyöngédségeket sutogott neki:

— Öreg pajtás, kedves vén kutyám . . .
 Egyszerre eszébe öltött a telegramm. Fölugrott, gyorsan öltözött és egyenesen a tisztú kaszinóba ment. Ott találta az ezredest,

átadta neki a telegrammot és várta az engedelmet, hogy elutazhassék.

A nagy tiszt lassan hajtogatta össze a papírt s gondolkozva, csendesen beszélt, amíg visszaadta.

— Csak menjen, főhadnagy ur, aztán rögtön adjon hírt, ha valami baj volna. Derék katona volt az öreg, szolgáltam vele, együtt csináltunk át sok jót, rosszat. Emlitsen meg neki, talán emlékezni fog még reám, ha ugyan életben találja még szegényt. Mikor látta utoljára?

— Három és fél éve. Nála voltam . . .

— Igen, igen, hát csak menjen . . .

Egy óra múlva már a vasuti kocsiban ült. Behúzódott egy sarokba az ablak mellé s szórakozottan nézegette végig a nagy város utolsó házait, amint el-elmaradoztak s egy-egy cégtáblát, amelyen szalagba futottak össze a betűk. Abból, ami hazahajtott, nem sok jutott az eszébe, csak valami nyoma az agyát, mintha rároskadt volna a kocsiteteje. Pusztán, unalmas végtelenség lett körülötte minden, amire magába mélyedt s a kocsitulsó falára képzeletben megrajzolta az apját, amilyen most lehet. Bizonyosan egészen fehér a feje, meggörnyedt a teste s még mindig katonaruhában jár, de a zubbonyán már kirojtosodott a zsinór. Egy pillanatig végigszaladt az agyán, hogy talán már meg is halt, ha úgy irtak, hogy baj van, de ezt még sem hitte el. Érezte, hogy az apja nem

hagyhatta el a nélkül ezt a világot, hogy vele egy pár szót ne beszéljen, hissen mégis csak a fia. A gyermekétől pedig nem válik meg az ember köszönés nélkül, akármilyen idegen legyen is hozzá.

A kis állomás peronján türelmetlenül, pillantását a kocsik ablakain ide oda kapkodva várt reá az apja. Futva ment hozzá, elvette tőle a csákokatulát és hosszasan ölelte olyan melegen, hogy a főhadnagy bámulva nézett reá.

— Csakhogy itt vagy! Ugy vártalak . . .

— Nem vagy beteg?

— Már nem, de tegnap azt hittem, hogy meghalok. Szédültem, mosdulni sem bírtam, minden pillanatban vártam a halált.

A fiú szomorúan, részvétellel nézett reá.

— Szegény apám . . .

— Most már ne félj. Nincs semmi bajom, csak körülöttem járt a végem, éreztem a szelét. Már akkor is jobban voltam, amikor neked sürgönyöztettem. Látni akartalak. Az a hirtelen gyöngeség olyan volt, mint a figyelmeztetés. Csakhogy itt vagy! . . .

Karjába öltötte a karját s vitte magával keresztül a falun. Nagyon megnőzte őket mindenki s az öregnek tetszett az, hogy a fiával ujságot hozott a faluba. Jobbra balra köszöntgettek: — jó napot, postamester ur, alászoigája gyógyszerész ur! — s közbe mindig megmagyarázta a fiának, hogy kik azok, akikkel találkozott.

nem lesz hát ott a király is azon az emlékezetes diszgyűlésen.

Föl sem tehető arról a legalkotmányosabban érző uralkodóról, hogy szives örömet ne venne részt a nemzet ünnepén, de tanácsosai állják utját jó szándékának. Hisz a Habsburg dinasztia több tagja ke-reste föl a magyar országgyűlést, ott van Mária Terézia, aki gyermekével karján, mindenkitől elhagyatva kérte a magyar rendek oltalmát, legutóbb pedig V. Ferdinánd volt az, aki személyesen nyitotta meg az 1848-iki országgyűlést.

A legelső magyar ember köztünk minden kíséret, testőrség nélkül teljes biztonságban járhat, kelhet, itt nem leskelődik félsenki, mert a magyar dinasztikus érzelmű volt mindig. Ezt láthatná az egész Európa, ha Bánffyék nem volnának az akadályok, a kik sugdosásaikkal, ármánykodásaikkal a nemzetet ellentétbe akarják hozni koronás királyukkal.

Ezért spekuláltak ki azt a jelenetet, hogy a magyar törvényhozás tagjai parádés menetben vonuljanak föl a várpalota udvarára, a hol a király valamelyik erkélyről nézze végig azokat a férfiakat, a kik korántsem a magyar nemzet köteles hűségét és tiszteletét fogják kifejezni, hanem csupán a mai romlott erkölcsű, hatalmon lévő többség és kormány ama törekvését, hogy a királyi kegy birtokában, megalázkodás árán is, továbbra is övék legyen a hatalom, annak minden hasznával együtt.

De hát a nemzet nem követi kormányát eddig, majd akadnak férfiak, a kik letérik az álarcot intéző férfiaink ábrázatáról, mikor ki fog tűnni, hogy ők nem a magyar nemzet kormányzói, de idegen hatalom zsoldosai voltak és elűzi őket arról a helyről, a hová nem valók. A nemzetnek is jogában áll kormányokat és rendszereket megbuktatni.

— A boltos még egészen fiatal ember, nagy tarokkiata, a patikárius a klabriaszban kiváló. A körjegyzőnek szép rózsái vannak, csereviszonyban állunk, de le lefőzzük egymást. Amilyen marsall bimbóim most vannak, az már tünemény. Mi lesz ezekből, ha kifejlődnek. Néha még éjjel is felkelek, hogy megnézzem: nincs-e valami bajuk. Ugy pályázom őket, mint a gyereket, de majd meg is látod, hogy mi az igazi rózsza.

Az öreg katona kis zsindeyes házban lakott a falu végén. Pár lépésnyire a kert hosszában folyt el a patak. A part itt magasabb volt, mint másutt s végig ki volt cövekelve. Az öreg nagy örömben látta, hogy a fia érdeklődve nézi a cölöpsort. Végig vezette a patak mellett s magyarázni kezdett neki.

— Egy kis szabályozás. Ez a hitvány kis viz minden évben megtréfált. Elöntötte a kertemet, a rózsáimat karóstu! hordta el a másik határba s csak arra ébredtem, hogy a mit egy évig építettem, azt összerontotta egy nap alatt. Most már nem lehet neki rugdalódnia, megépítettem ezt a gátat. Egy egész nyáron dolgoztam rajta, magam talicskástam hozzá a földet, én ütöttem be minden cölöpöt. Akkor nagyon egészséges voltam.

Azután a kertben csavarogtak. Nem volt ott egyéb, csak rózsza, köztük az öregnek néhány büszkesége. Ezek előtt hosszasan magyarázott.

— Így is próbáltam, úgy is. Tavasz

Hírek.

Pécs, 1896. február hó 28.

Zseni a népből.

Csak jól mondják, hogy a poéták faja sosem vész ki. Épen tegnap irtuk meg, hogy Hasafi Veray János, lemondván a poétaságról, házmester lett Budapesten s ime ma már egy új költőt, egy új zsenit mutathatunk be a népből — tisztelt olvasóinknak.

Es az új zseni Bur János, az a költő, a nevezetes dalnok, akit ezennel felfedezünk és átadjuk a nagyérdemű közörségnek a pécsi piac ponyvájáról, ahova Bácskából került.

Dalos füzete, melyet a híres topolyai csodadoktor, Hadzsy János dicsőségére költött, a költői hála olyan megnyilatkozása, melynek olvasására Veray János is sirva fog fakadni.

Bur János így vezeti be a dal-gyöngyök gyűjteményét: Ezen versek szólnak Bács-Bodrogh vármegyébe, Hadzsy János fődoktor urnak betegekhez nagy leikiismeretéhez.

Mutatványul pedig a következő gyöngyszemeket közöljük belőle, a miket helyi vonatkozásokkal igen találóan fűszerezett a költő:

„A menyecskék Zengővárban este későn elmennek bálba

Azt a nótát danolgatják a bálba

Hadzsy János gyógyszerével

Kigyógyított minket tisztára

A menyecskék vigyázzanak a bálba

Édes csók ne legyen keserű, mert majd száll a szívükre keselyű

Menjenek a patikába legelő, kapnak a patikába orvosságot hiába,

Vigyázzanak a menyecskék, meg ne harapja a patikáros kutyája,

Mert ha megharapja a patikáros kutyája,

Sosem mennek a menyecskék a bálba.“

Bur János, az a költő ugyanezen gyöngyfüzérben Percel Dező belügyminisztert is megtiszteli egy verssel, a melyből a következő szemelvényt adjuk:

Ezen versek szólnak Budapestre Nagyságos belügyminiszter urhoz kegyelemért estélyi szavazat engedélyért!

Áld meg Isten áld meg Budapest városát
Légyen áldott benne belügyminiszter még ez világ világ

előtt tettem bele egy szemet abból ni, ott a kerítés mellett, ez aztán pompás idea volt. Nézd, mi lett belőle . . .

Lassankint rájuk szállott az este, hűvösödött, de az öreg még mindig nem akart bemenni. Csak amikor már mindent magába burkolt a késő szürkület s egyik rózsza olyan lett, amilyen a másik, akkor mentek be a házba.

A két kis szoba nem volt olyan szép, mint a kert. Nagyon katonásan, egyszerű, erős holmival volt bebutorozva. A fiatal tiszt majdnem fázott, panaszkodott, hogy éhes. Erre elmentek a vendéglőbe vacsorázni, mert otthon nem volt egyéb, csak egy kis tej meg szalonna. Szembe ültek egymással egy sarokba s csak lassan indult meg a beszélgetés.

— Hát a katonáéknál hogy vagy? — kérdezte egyszerre az öreg.

A főhadnagy hirtelenében nem tudott válaszolni. Kapkodott, hogy hát csak megvan valahogy, meg hogy nincs semmi baj hála Istennek s egyszerre elhallgatott, mert érezte, hogy ha tovább beszél, most már egyszerre kitör belőle az a sok panasz, ami meggyült benne fenn a garnizonban. Erre nagyot hallgattak, ittak egy egy korty bort s nem néztek egymásra, hanem az asztalt bámulták maguk előtt. Mind a kettőnek egy zsirfolton akadt meg a pillantása s mintha megállapodott volna fejükben a gondolkozás munkája, rámeresztették szemüket erre a pécsetre s

Ha beveszi verseimet kegyelembe
Amit Isten nekem ad
Kiköltöm a világ baját
Hogyha adnak önkényt egy pár krajcárt.

Majd elmegyek Budapestre egy este
Majd költök én Ferenc József magyar királynak egy vig nótát
Ha letesszem Budapesten a versvisagát stb.

. . . Hiába nem vész ki a poéták faja, van már más zseni a népből, ha Hazai Veray János házmesternek állott is be!

Napirend 1896. február 29-én.

Naptár: szombat, febr. 29. — Róm. kath.: Román. — Prot.: Román. — Görög-kelet: (febr. 17.) Tódor. — Zsidó: Ajar 15. S. Ki Tisa. — Nap két 6 óra 48 perckor. — Nyugszik 5 óra 42 perckor. — Hold két 8 óra 02 perckor este. — Nyugszik 7 óra 50 perckor reggel.

Időjárás: hőmérséklet 2 Celsius fok meleg: légnyomás 741. — Kilátás: a központi meteorológiai intézet jelzése szerint borús, helyenkint csapadék, fagyponthoz közeli hőmérséklet várható.

Színház: „Szép Meluzina“, tündéres látványosság másodszor.

— (Püspöki konferencia.) A magyar püspöki kar tagjai tegnap konferenciát tartottak a hercegprimás budapesti palotájában. A konferenciának — melyen Vaszaray Kolos hercegprimás elnökölt — tárgyai voltak a kongrua összeírása, a millenniumi ünnepélyekben a főpapság részvétele módozatainak megállapítása s folyó ügyek elintézése. A konferencián az üresedésben levő pécsi püspökséget Troll Ferenc, felszentelt püspök, káptalani helynök képviselte.

(Törlés a főrendek névjegyzékéből.) Dulánaszky Nándor dr. elhunyt megyés püspök nevét a főrendiház igazoló bizottsága a főrendek névjegyzékéből törölte. E mellett megemlítjük, hogy ugyanez alkalommal két bennünket is érdeklő új bejegyzés is történt a főrendiházi tagok névsorába, a mennyiben Magyarévits Jeromos budai görög-keleti szerb püspök s a bárói rangot nyert Harkányi Frigyes és

csak bámultak. A fejük fölött megszenesedett a lámpa kanóca, nehéz levegő ereszkedett rájuk, mint valami felleget s a komor csöndben egyszerre minden apropos nélkül szólalt meg az öreg katona.

— Nem akartam, hogy katona légy. Nem voltam vak. Észre vettem, hogy nem annak való vagy. De nem lehetett másként. Olyan szegény voltam, de olyan szegény, hogy csak arra gondolhattam, mi lesz az olcsóbb. A kadét-iskolába fölvettem ingyen s valahogyan megélhettem én is. De hogyan . . . azt kívánom, hogy erről ne legyen fogalmad soha.

A fia meglepetve meredt rá. Mindig azt hitte, hogy azért lett belőle katona, mert az apjának az volt a vágya. Elkomorult, csüggedten hajtotta le a fejét s a fogai között mormogta el a kérdést.

— Hát csak azért?

Az öreg elgondolkozott s mig visszament a katona életébe, lassan-lassan behajtotta magát a keserőségbe.

— Csak. A legjobb mód arra, hogy gondoskodjanak az armádiáról, ha a nyomorult szegény tiszt fiából ingyen csinálnak katonát. Ha két krajcárba kerülne, senki se akadna, aki egyszer s mindenkorra rabságba dobja gyermekét.

A fiu bólintott a fejével.

— Igaz, igaz . . .

— Meg ne nősülj, vagy csak akkor, ha egy milliót kapsz. Akkor ur vagy, más-

Harkányi Károly somogyi nagybirtokosok neveit a főrendek névjegyzékébe bejegyezte a főrendiház igazoló bizottsága.

— (A második tél.) A két napig tartott kemény tél után ma enyhe napra viradtunk. A havazás megszűnt s erősen olvad a leesett jelentékeny hó mennyiség. Az utcák lucskosak, sárosak, piszkosak, a háztetőről víz csurog a járókelők nyakába, az aszfalt sikamlós, szóval a kora tavaszi napnak minden kellemetlen oldalában bő részünk van. Az idő egyébként még borongós s az esti hűvösebb idő beálltával lehetséges, hogy ismét havazni fog. Valóságos természeti ritkaságszámba mehet az a különös havazás, melyről szegzárdi iudósitónk értesít. Szegzárdon ugyanis a nyári zivatarokat megelőzni szokott olyan óriási porfelleg támadt, hogy az egész égbolt elsötétedett s a déli órákban is alig lehetett lámpavilág nélkül látni. A porfellegek füstbőz hasonlítottak, majd megereedt a hóhullás, de sokkal több volt közte a homok, mint a hó. A sajátságos hó- és porvihar, sárgára festette a levegőt s olyan benyomást tett az emberre, mintha nagy nyári zivatar lett volna. A sajátságos időjárást sok féleképpen magyarázzák s a babonában hívó nép rossz esztendőt jósol. Ez a jelenség különben nálunk Pécsen is ismétlődött, csak hogy kisebb mértékben s a barna hóvak természetani magyarázatát éppen lapunk egyik legutóbbi számában adta egy természettudós olvasónk. A második tél különben a vasuti közlekedésre is rossz hatással volt, a meny nyiben például a dombóvár-báttaszéki vasut vonalon a beállott hóakadályok miatt a közlekedést bizonytalan időre beszüntette a magy. kir. államvasutak igazgatósága.

— (Holló Zsigmond meghalt.) Évek óta betegeskedett, nehéz mellbetegség gyötörte és csak tegnap hullott ki kezéből az ecset végképpen, a tüdővész elragadta ezt a művészi kedélyvel, érzélemmel és tehetséggel bíró fiatal embert. Sokan ismerték városunkban a szerény megjelenésű és modoru-

fiatal embert, a ki körülbelül 16 éve volt polgára városunknak, és bizony ő átérte, hogy a művész sorsa a nélkülözés és nyomor, különösen oly helyen, a hely félreismerik tehetségét, vagy becsülni nem tudják. Már pedig Pécsen félreismerik ezt az igazi szent, alkotó tehetségét, és a sok-sok nélkülözés volt az, a mi beteggé tette és 32 éves korában elsősíltotta a földi szenvedés honából. Tetőtől talpig becsületes volt, túlszerény és talán ez volt az oka, meg az az ugynevezett művészi büszkesége, hogy még legjobb emberei, pártfogói, (mert ilyenek is voltak néhányan) nem segíthették akkor, midőn az anyagi segély még használt volna. Tegnap reggel 9 órakor hunyt el csendesen Percel-utcai kis lakásán, mely alkotásai által volt díszítve és ma temették el szerényen, egyszerűen, rokonai, öreg édes anyja, egyetlen nővére és jóbarátainak kicsiny csapata kísérette ki utolsó útjára. Holló Mikolcáról került Pécsre, miután Bencsur hírneves festőiskolájában elsajátította az alapot. Sokáig a Zsolnay féle gyárban dolgozott mint előrajzoló és porcellánba. majolikába égetett képei a 85-iki kiállításon föltűnést keltettek. Szeifrits kanonok segítségével kis műtermet rendezett be, de bizony a megrendelések ritkák voltak. Később rajztanár lett az iparos iskolában és innét nyert kis fizetéssel, meg az apróbb kréta és szén rajzok után nyert szerény honoráriumból tartotta fen magát, édes anyját és nővérét. Küzdelmes élete volt mindvégig. Ha nem kellett volna napról-napra küzdenie a megélhetés gondjaival, talán az első közé küzdötte volna föl magát. Koporsójára a családtagokon kívül P i l a s z a n o v i t s Pál, egyik lelkes pártfogója is szép koszorút küldött. Több értékes festmény maradt hagyatékában teljesen kész és félkész állapotban. Melegen ajánljuk jómodu műpártolók figyelmébe, hogy vásároljanak egy-egy darabot belőle, a hátrahagyott édes anyának, kinek fia volt egyetlen támasza, nagyon nagy segítségére lesznek ezáltal. Alkalmilag visszatérünk a hátrahagyott képek ismertetésére, mert a megboldogult megérdemli, hogy a pécsi sajtó vegye kezébe a dolgot és együttesen oda működjék, hogy az édes anya legalább egyelőre mentesíttessék az anyagi gondoktól.

— (Elitált felolvasó.) Dr. Szász Károly (szabadelvű párti) országgyűlési kép-

ként koldusabb lesz a koldusnál. Nincs rettenetesebb, mint a szegény katonacs család. Parádé parádé után, caupa uri szeszéiy szabja meg még azt is, hogy mennyi aranyat hazudj a kabátodra. Adnak ezer és egy pár száz forintot egy egész esztendőre s megkövetelik, hogy háromszáz forintot hordjál a testeden posztóban meg paszomántban. Jönnek a gyerekek s míg fizetésedből lefogják azt, amibe a katonabanda kerül, nincs reggelire való pénz a háznál. Az aranyos kabátod alá ócska kötött inget veszel föl s a feleséged gallérját küldöd a zálogházba, hogy elmeless a tízforintos bankettre, a mit ő excellenciája, az altábornagy ur tiszteletére rendez a garnizon.

A fiu áthajolt az asztalon és úgy szivta magába a beszédet. Most már ő szerette volna folytatni, neki is lett volna mondanivalója.

— S mindenki parancsol . . .

Az öreg nagyot csapott öklével az asztalra s úgy vágott bele a fia szavába.

— Mind, mind parancsol! Ugy kommandiroznak, mint a kölyköt. Beleszólanak a pénzedbe, a becsületedbe, rugnak ide oda . . . Ha nem nőstültem volna meg, elmentem volna hivatalszolgának . . .

Ivott és lecsöndesedett egy kicsit. A mint a fia kipirult arcát nézte, egyszerre elment a kedve attól, hogy tovább beszéljen, de aztán, hogy megmagyarázza a hangját, még mindig lihegve, de már nyugodtabban tovább folytatta:

Ha erre gondolok, mindig izgatott le-

szek egy kicsit. De meg akartam neked mondani a véleményemet, hogy tudjad. Légy tisztában azzal, hogy rab vagy, mert a ki ezt nem tudja, bolondokat csinál. Az egész hadsereg, én mondom neked. Aki ezt tudja, az megél valahogy. A fiatal ember azonban urnak képzeli magát. Ne légy ilyen bolond.

Mintha bocsánatot kérne mindazért, ami következni fog, majdnem könyörögve beszélt tovább:

— Édes fiam, ne légy ilyen bolond, ne légy . . .

A fiu agya egészen beletompult abba, amit hallott. Mindez kóválygott az agyában eddig is, de nem öltött formát. Valamit akart mondani, de újra más jutott az eszébe s azt kezdte el. Nem jutott el tovább egy-egy szónál s az apja magával volt elfoglalva, nem kérdezte meg, hogy mit akar mondani. A szoba setét sarkába bámults ahogy hosszasan elnézett, lassan végig csurgott az arcán a könny. Most már minden fölindulás nélkül beszélt, ellágyulva, mosolyogva kezdte el bizonygatni, hogy mégsem egészen vigasztalás nélkül való az élet.

— Ezt tudni kell már csak azért is, hogy ne tegye tönkre az ember örült vágyakal még azokat a jó napokat is, ami még a katonának is fenmarad az élete végére. Ha az embernek esze van, csak egy célra szabad, hogy legyen abban a fényes életben, amit ti éltek. Én már tudom mi. Elkészülni a másik életre, ami közönséges, szürke, de

viselő a napokban a büntető törvényesséknél hatóság elleni erőszak büntette miatt ült a vádlottak padján. A vád, mely ellene irányult röviden ez: Mult évi június 8-án éjjel Szász Károly Budáról Pestre hajtatott egy bérkocsin s midőn a lánchídhöz ért, Pauer György rendőr felhívta a kocsist, hogy gyujtsa meg a kocsinak baloldali lámpáját is. A képviselőt es annyira feldühöcsitette, hogy leugrott a kocsirol és esen szavakkal támadta meg a rendőrt: Hogy meri est a kocsit megállítani, melyben ülök, but a p a r a s s t! Én Szász Károly orsz. képviselő vagyok, majd megtanítom én magát, ki fogom vetkőtetni az uniformisból. Állítólag, midőn a rendőr igazolásra hívta fel a dühös urat és es a névjegyét odaadta, meg is ütötte öklével Pauer Györgyöt. A végtárgyaláson a törvényszék Szász Károly képviselőt 50 frt pénzbüntetésre, esetleg 10 napi fogházra ítélte.

— (A póttartalékosok bevonulása.) A tavaly besorozott póttartalékosok, a kiket a honvédséghez osztottak be, március elsején vonulnak be fegyvergyakorlatra, a közöshadseregbeliek pedig április elsején.

— (Budapestre ment lopni.) Horváth György, kaposvári születésű mézároslegény, a mikor 26 éves koráig vágta már más gazda számára a jó sovány szarvasmarhákat, beleunt ebbe az életbe s gondolta magában, hogy ha már mindig legénynek kell lennie, hát legalább Pesten lesz mézároslegény. És úgy is tett. Felment Pestre s ott kapott alkalmazást egy mézárosnál. Először ott is az volt a kötelessége, hogy szarvasmarhákat vágjon, de astán annyira megnyerte a gazdája bizalmát, hogy az székállónak fogadta meg. Mint ilyennek, sok pénz megfordult a kezén, s mivel a pesti élet Horváthot sok élvezni valóval ismertette meg, egyszer, mikor nem volt pénze, ellopott a mézáráséból egy ceomó bankót és aprópénzt s azzal odább állt. Gazdája már későn vette észre a lopást s bár keres-

csendes nyugalmas. Én már százados koromban pakkolni kezdtem. Kidobtam a lelkemből az ambíciókat, nevettem magamban azon a komolyságon, a mivel végighallgattam a nagy katonai problémákat csütörök esténként a tiszti kaszinóban, föl se vettem, ha leszdedt rólam minden becsületes az esredem előtt egy-egy generális; már akkor megvolt az agyamban a rózsás kertem, csak még várni kellett rá. Számítottam az éveket, még nyolc, még hét, még hat esztendőig leszek cifra kutyája a könyasserségnek, astán astán ur. Valamiben meg kellett fogózkodnom, mert különben belebolondultam volna a gondba, a nyomorúságba. Erre készültj el, kezd korán. Zeugorodj össze a vágyaidban. Ast hiszed, hogy én rózsakeresztesesen, meg a gátrakáson kezdtem? Dehogy, de az lett a vége. Szokjál már is bosszú, hogy ez lesz a te véged is és boldog leszel.

A főhadnagy szinte itta azt, amit az apja mondott, mint az erős, kábitó bort. Közbe bölintott, szóval nem akarta megvárni, de a mikor látta, hogy az öreg már kifáradt, magába mélyedt s lassan-lassan megérlelte a lelkében mindast, amit hallott, mosolygott és jól érekte magát. Tetszett neki az, hogy ő martirja egy rendszernek és rendszer szerint fog végig szenvedni még vagy negyven évet, hogy astán ur legyen, olyan ember, a kinek senkise parancsol. Ast hitte, hogy majd lesz ereje nozzá.

ték a feljelentés után nyomban a rendőrök, csak nem akadtak nyomára. Most aztán országosan körözik a tolvaj mézaszörlegényt, ki Budapestre ment lopni s onnan egész szerencsével meg is szökött. Keresi a pécsi rendőrség is, mert nem lehetetlen, hogy errefelé vette az útját.

(Lapunk sajtópörének felfüggesztése.) Lapunk múlt évi 176. számában közölt „Kiállítási szédelő” című ciakk miatt Herceg Sándor és Mauthner Isidor budapesti lakosok által indított sajtóperben a sajtóügyi végtárgyalást a pécsi kir. törvényszék, mint sajtóbiróság, jövő hó 27-ére tüste ki. Az inkriminált cikk szerzője, Ballier Sándor, lapunk segédszerkesztője azonban a végtárgyalás felfüggesztését kérte azon alapon, hogy panaszosok ellen éppen az inkriminált cikkben megírt tények miatt büntügyi eljárás van folyamatba téve. A kir. törvényszék sajtóügyi osztálya tegnapi ülésében tárgyalta e kérelmet s annak helyt is adott, mivel a büntetkekről és vétségekről szóló törvény értelmében a rágalmozás és becsületsértés tárgyában folyamatba tett és jogérvényes bírói ítélettel be nem fejezett eljárás mindaddig felfüggesztendő, míg az annak alapját képező tény miatt folyamatba tett büntető eljárás be nem fejeztetett. E szerint március 7-én nem fog megtartatni lapunk sajtóperében a végtárgyalás, hanem majd csak azután, ha Herceg Sándor és Mauthner Isidor ellen épen a lapunk inkriminált cikkében leplezett csalás és okirathamisítás miatt folyamatba tett büntügyi eljárás jogerős ítélettel befejeztetik.

(Rakoncátlan béres.) Az éjjel a Flórián-utcában egy részeg béreslegény — a ki úgy sejtik Úszgről jött be vendégszeropelni — megtámadta Marc Borbála leányszót, a mint az a vasutról hazafelé sietett. Nem annyira pénst kívánt pedig a támadó béreslegény, mint inkább egypár csókot a leánytól, a ki mikor a megérdemelt módon elutasította, a feldühösödött szeladon öklével arcul ütötte a leányt és talán jobban is megveri, ha az segítségért nem kiabál és

Amikor csendesen hazafelé mentek, néha önkénytelenül a melléhez szorongatta az öreg ember karját, mintha bistatta volna, hogy ne féljen. Ugy less minden, a hogy megbessélték. Az ember szenved, aztán egyszer csak valamikor nyugalomba megy.

Reggel későn ébredt, kábult volt, valami homályos szongás maradt meg benne a tegnapi napból. Előbb azt hitte, hogy otthon van, azután körül nézett, sokáig dörzsölte a szemét s az apját kereste. Az öreg már nem volt az ágyban.

Kiment s hangosan szólította. Amikor nem kapott feleletet, elindult, hogy megkeresse. Az udvar üres volt, lenn a gát alatt csobogva szaladt el a patak s künn már, mert a határban megindult a munka, csendbe burkolózott a falu. Megijedt és rendre járta a megyéket.

Egy gyönyörű rózsató alatt fekve találta meg az apját. Hanyatt dült, bizonyosan úgy is esett végig a földön, a szemei le voltak csukva, olyan nyugodt, csendes volt az arca, mintha aludt volna. A rózsabokor bokrétáját néha ráhajtotta az arcára a szél.

Thury Zoltán.

el nem menekszik előle. A rakoncátlan béres legényt keresik, hogy kérdőre vonják a durva udvarlásért.

(A pálinka, mint mérég.) A régi temető-utcából ma délután egy kétségbe esett leányka szaladt be a rendőrséghez. A szegény gyermek annyira ki volt fáradva, hogy alig birt szóhoz jutni. Nos kis leányka mi a baj? Kérdezték tőle. A leányka zokogásba fojtott szavakban válaszolá. „Tessék egy orvost küldeni, Goldstein Pável 15 éves fiucska megmérgezte magát.” Egyéb sem kellett. A rendőrbiztos sietett ki a helyszínére. Egyenesen benyitott Goldsteinék lakásába. Elkezdé tapogatni a pulzust, mialatt a fiucska környezete keserves zokogásban tört ki. A biztos előtt azonban nyomban gyanusnak tünt fel a dolog. „Nincs ennek semmi baja! vigasztalá övét. Csak be van rugva.” „Az lehetetlen! Hiszen könyörgöm alásson biztos ur, azt hittük egy izben, már ki is adja a lelkét.” „Ha az olyan könnyen menne. Várjanak csak, majd észretéritek én!” „Az isten fizesse meg érte, hiszen a mi kívánságunk is az lenne.” A biztos nagyot nézett a környezetére s ezzel oda fordult az ágyban fekvő fiúhoz. „Akasztófa virág! rival rá, mit itál?” „Mit! Hát csak egy üveg pálinkát!” felelte a megmérgezett fiucska és nyomban megint olyan kísérletet tett, mintha ki akarná adni a — lelkét.

(Terjed a sertésvész.) A sertésvész megyénkben még egyre terjed. Így legutóbb Vass községben lépett fel s a sertésállományt csaknem teljesen kipusztította. A legtöbb gazdának 8—10 sertését emészette el a vész. Ennélfogva — igen természetesen — a legszigorubb óvintézkedéseket tette meg a pécsi járási szolgabírói hivatal a vész tovaterjedésének meggátlása iránt és a község alispáni rendelettel zár alá helyeztetett.

(Bűnös szerelem.) Horváth Anna cselédleány valahol Fehérmegye egyik kis falujában látta meg a napvilágot, de már fiatal leánykorában elkerült hazuról. Városról-városról járt s szolgálattal tartotta fenn magát. Körülbelül két év óta Német-Üröghön lakott s onnan bejött ide s itt a városban állt be cselédnek. Időközben szerelmi viszonyt szőtt Elek Áron óraslegénynyel, a ki a kedveért egy ideig szintén itt lakott, de a mult héten elutazott, azt mondván, hogy elmegy Szlavoniába szerencsét próbálni. A leányt ez annyira bántotta, hogy azóta mindig busult s végre tegnap nem találták sehol. Még először arra gondoltak a házbéliek, a hol cseléd volt, hogy öngyilkos lett; de később aztán megbizonyosodtak, hogy megszökött s elvitt magával több értékes tárgyat a szerelmes leányzó, a kit a szerelme vitt a bűnre, mert azért lopott, hogy a lopott tárgyak árán szeretője után utazhassék. Most keresik a szökevény leányszót s ha megtalálják, a bíróság előtt fog meglakolni bűneiért, a mire a szerelem vitte.

(Verekedő asszonyok.) Ma reggel a Makár-utca végén élénk csetepatét rögtönzött két asszony, Zerwunski Katalin és Garicsics Franci, a kik valami nézeteltérésen különböztek össze, még pedig

annyira, hogy végre is egymásra támadtak és kosaraikkal argumentáltak egymás fején az igazságuk mellett. A verekedésben csak azért nem folytathott vér, mert a két ellenfél mindig csak a másik hátát pufolta a kosarakkal s a mikor szétválasztották őket, még akkor is emelgették egymásra a kosaraikat. Majd a járásbiróság fog a verekedő asszonyok közt igazságot tenni.

Határidő-naptár.

Március 1. Pécsi jótékony nőegylet utolsó thea-estélya a Deák-utcai egyleti helyiségben d. u. 4 órakor. — Israelita ifjuság tánckoszoruja Bar.-Monostoron. — A mohácsi kerületi betegsegélyző pénztár közgyűlése.

Március 2. Ujoncozás kezdete a hegyháti szolgabírói járásban.

Március 6. Ujoncozás vége a hegyháti szolgabírói járásban.

Március 7. Pécsi isr. nőegylet hangversenye a Hattyúban este 8 órakor. — Mágocsvidéki Takarékpénztár rendkívüli közgyűlése Bar.-Mágocson.

Március 8. Pécsi Consumegylet közgyűlése a városházán d. e. 10 órakor. — Pécsi keresk. alkalmazottak betegsegélyző pénztárának közgyűlése a „Keresk. ifjusági kaszinó”-ban d. u. 3 órakor.

Március 9. Siklós-Trinitási ut munkálatainak árlejtése d. e. 10 órakor a vármegyeházán.

Március 10. Ujoncozás kezdete a szentlőrinci szolgabírói járásban.

Március 12. Ujoncozás vége a szentlőrinci szolgabírói járásban.

Március 16. Ujoncozás kezdete a pécsi szolgabírói járásban.

Március 18. Ujoncozás vége a pécsi szolgabírói járásban.

Március 23. Katonai felülvizsgálat a vármegyeházán. — Ujoncozás kezdete a pécsvárad szolgabírói járásban.

Büntügyi tárgyalások a pécsi kir. törvényszéknél.

1896. évi március hó 2-án.

1213. Vagner György ellen lopás miatt.

130. Bauer Oszkár ellen lopás miatt.

9767. Michler Ferenc és társai ellen lopás, illetve orgazdaság miatt.

1896. évi március hó 4-én.

9456. Vigan György ellen lopás és becsületsértés miatt.

9651. Mádi József ellen okirathamisítás miatt.

9841. Jerkovits Stokó ellen súlyos testi sértés miatt.

Törvényszék.

§ Meglőtt rezervista. Pester Károly Jakab, budapesti lakos, házfelügyelő, az 1892. év nyarán végezte volna, mint tartalékos, az utolsó hadgyakorlatot s a budapesti 32-ik gyalogezredben a Pécsert tartott nagy hadgyakorlatokra ide lett levezenyelve. Egy szép vasárnap délutánján aztán — épen másnap ő felsége a király volt érkezendő Pécsre — Pester Károly Jakab rá gondolta magát, hogy mulatni fog egy kissé s jártában-keltében bevetődött Kaszapovits szikla-utcában levő bormérésébe, hol az udvaron lévő teképalya mellett elhelyezett ass-

talok körül, ittak a vendégek. Mint ismeretlen, bement először a korcsmárhoz a vendégszobába s megkérdezte tőle, nincsenek-e ott rezervisták az udvaron? A korcsmáros egy asztalhoz utasította, a hol katonák ittak s majd ő is utána ment s bort szolgáltatott neki, ki már ott ült az asztalnál Cindor Andor és Virághalmi Gyula társaságában. Pester éhes lévén, enni kért a korcsmárostól, a ki azonban nem tudott neki más adni kenyérről és paprikánál, meg savanyu uborkánál s est is, mivel a borért Pester már megfizetett, a feleségével küldte oda neki s ő maga bent a vendégszobából oldalvárt nyíló kocszobában üzleti könyvébe irogatott. Aztán ugy este kilenc óra felé az udvarra nyíló nyitva levő ablakból látta, hogy Pester és társai távozni akarnak s Virághalmi Gyula ekkor bement hozzá, hogy megfizesse a bor árát, a mit ivott.

Kassapovits — mivel Virághalmi jó ismerőse volt — egy pár szót váltott vele, s aztán megemlítette neki, hogy még a társai által elfogyasztott két darab kenyér és uborka, meg paprika fizetetlen. Virághalmi szó nélkül odanyújtott neki tiz krajcárt, a miből ő hatot kifogott és négyet visszaadott. E pillanatban, az ablaknál hallgatkozó Pester berohant s kivont bajonettel támadt Kassapovitsra s szavak között:

— Hát ezért a keserű uborkáért is kell fizetni?!

A megtámadott ember félrelökte a re-

zervistát s aztán az ágyból kikapott egy revolvert, így kiáltva:

— Nekem is van mivel védeni magamat.

A mint aztán a rezervista felé fordult, a revolver egyszerre csak elsült. Kassapovits rémülve kérdezte erre:

— Jaj, hol találtam? mert látta, hogy Pester bluzán egy kis lyuk van a mellén; de a rezervista csak ennyit válaszolt;

— Nincs nekem semmi bajom! s ezzel hüvelyébe dugta a bajonettet s elment.

Nem is látta viszont Kassapovits a meglőtt rezervistát, csak a végtárgyaláson; mert feljelentette, hogy meg akarta ölni, úgy adván elő a dolgot, hogy mikor távozni akart a bajtársaival, Virághalmi bement Kassapovitshoz, ő meg utána s ott a korcsmáros kérdezte, éles-e a bajonettjük. Ő erre kihuzta a bajonettjét s így felelt:

— Elég éles arra, hogy magunkat megvédelmezzük!

Kassapovits pedig odaugrott a szobában levő ágyhoz, abból a jobb kezével kivette a revolvert, baljával kihuzta abból az elzáró szöveget s aztán s szavakkal fordult felé:

— De nekünk is van ám, mivel védelemezni magunkat! És rásütötte a revolvert.

A meglőtt Pester ekkor szó nélkül távozott, feljelentette az esetet kapitányánál s aztán a törvényszéknél s itt Kassapovits György szándékos emberölés kísérlete miatt lett vád alá helyezve, de a végtárgyaláson gondatlanságból származott súlyos testi sér-

tés büntetésében mondatott ki bűnösnek s ezért két heti fogházra ítéltetett. A kir. tábla az első bíróság ítéletét indokolásában nem érintette ugyan, de a foghásbüntetést elejtette és csak 10 frt pénzbüntetést mért a vádlottra. A kir. kuria azonban a büntetést aszándékosnak vette s érte egy évi börtönrre ítélte a vádlottat, a ki ekkor perujtással élt s azon alapon, mert négy főbenjáró tanut jelentett be védelmére, a perujtásnak hely adatott s a vádlott ügyében ma tartotta meg a pécsi kir. törvényszék a végtárgyalást, a mikor is a vádlott és a tanuként beidéztetett panaszos, a fegyverszakértők és az első tárgyalás összes tanuit kihallgatták. Különösen fontos volt a fegyverszakértők vallomása, kik a revolvernek, melyből a lövés történt, rossz voltát igazolták, úgy, hogy abban a löveg egy része benne is maradt; s ez alapon Jellaseich István dr. törvényszéki orvos ama véleménye, hogy a meglőtt testébe hatolt féllöveg halálos kimenetelű sebet nem ejthetett semmi esetre sem.

A végtárgyalás adatai alapján vádlott súlyos testi sértés vétsége miatt 14 napi fogházra és 10 frt pénzbüntetésre ítéltetett.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése febr. hó 28-án. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.)
A mai nap első szónoka Hock János volt, a ki a Duna gőzhajós társaság állami segé-

zeivel tapsol hozzá örömeiben. Jó lesz, jaj de jó lesz... Igen ám, hanem muzsikát hol veszünk, hiszen...

— No ne ijedjete meg, lányok. Dömeházi ur tud hegedülni. Igaz ugyan, hogy ritkán vessi elő abból a poros fekete tokból a hegedüt, hanem most talán mégis kivételt tesz; ha másért nem, hát az Évi kedvéért is!

Az ifju pedig mindezt nem igen szereti hallani. Talán észrevették ezek, hogy az a leány milyen különös hatással van rá? És önkénytelenül is elpirul s hogy végét vessen a további kérdésnek, siet megigérni, hogy hegedülni fog.

A vacsora meglehetősen hosszúra nyúlik. De azért nem érzi meg senki a hosszúságát. Fejes Berci és Szabó Gyuri az átellenükben ülő három kis rokonnak — így hívja Nagypál Péterné a sógora rokonait, a három leányt — mond kifogyhatatlan jókedvvel sok mondanivalót, a mire azok mosolyogva hallgatnak és nagyokat nevetnek felette. Nagypál András eszik, csakugyan úgy, mintha negyven napig böjtölt volna s azonközben folytonosan koccint a fiatalokkal, majd Nagypál Péternével kezd beszélgetést, a miből azonban csak eme töredezett részletek érthetők meg az élénk szóváltások közben:

— Ugyan, ne évelődjék ilyen dolgokkal sógor!

— Nono, lelkem sógorasszony! Nem is úgy mondom én. De hát lássa, ha akkor másképp történt volna, most nem lenne sógorasszony özvegyasszony, én pedig...

— András bácsi pedig az én papám lenne, szól bele a beszédbe nagyhangon az asztal tulsó végéről a kis Nagypál Péterke és egészséges nevetése még akkor sem csendesül el, mikor már mindenki kinevette magát a gyerekek közbeszólásán.

minden évben meghizva hagyta oda az özvegy Nagypál Péterné házat két-három serdülő kosztos diák.

Bent a barátságos, meleg szobában leveti magáról a bokáját verdeső, a hótól még most is nedves szürke nagy kabátot, annak belső zsebéből előhuzva könyveit, melyeket rendszeren oda szokott begyűmőszölni, hogy kezeit a hideg ellen zsebébe dughassa; aztán egyet-kettőt jó egészségeset nyújtósik a vigan pattogó kandalló mellett s bemelegy, a hová hívták.

Ott már fel van terítve a nagy asztal. Látszik, hogy csak rá vártak a vacsorával. Körülötte ül a két lakótársa, a Fejes Berci, meg a Szabó Gyuri, aztán egy öreg, de jókinézésű vállas ember, meg három fiatal leány. A két diák közül az egyiknek, a Fejes Bercinek, már meglehetősen mutatkoznak az állán a kamaaskort túlhaladó szakáll sűrű szőrei; a másik, a Szabó Gyuri, fiatalabb Saulnál is, de azért sárgás, fakó arcán örökösen nagyzó komolyság ül s hangja szinte elütően öreges, vastag, fiatalságához képest. A vállas, öreg ember sógora özv. Nagypál Péternének, Nagypál András, a ki öregségére sem tudott feleséget szerezni magának. Némelyek ugyan azt állítják, hogy azért, mert az őcsacse elkapartotta az orra elől a sógorasszonyát; de hát ez nem áll, mert tiz év óta özvegy már Nagypál Péterné s Nagypál András soha még meg sem kísérelte, hogy a kit nem kaphatott meg lánykorában, feleségül kérje, mint özvegyasszonyt. A három lány közeli rokon Nagypál Péternéhez; mind a háromnak itt laknak a szüleik szomszédában s most csak úgy átszaladtak egy kis beszélgetésre, s hogy vacsorára is itt maradnak, no meg vacsora után se sietnek mindjárt haza, annak oka az

lyesdésre hívja föl a ház figyelmét, a mely segélyezés nincs a költségvetésben elszámolva. E miatt a részvénytársaság miatt magán hajótulajdonosok teljesen tönkre mennek. Éppen ez okból azok a magán hajótulajdonosok kérték a kormányt, hogy leg alább hajóikat vegye át, ha már a konkurenciával tönkre tessék őket. A kormány azonban csak a gazdag Lucenbacher hajóit vette át; még pedig csudálatos áron, ha t. i. az egyháspolitikai törvényeknél tartózkodik a szavazástól; holott az első szavazásnál ellene szavazott a főrendiházban.

Elnök figyelmezteti a szónokot, hogy nem szabad a törvényhozás másik házának tagját gyanusítani.

Hock János az elnöki figyelmeztetést visszautasítja, a miért az elnök rendre utasítja. Hock ezután igazat ad az elnöknek, mondván: ha szavaiban a gyanunak látezata rejlik, úgy hát vegyék a tényt magát. Elnök Hockot újabb kijelentése miatt szó megvonással fenyegeti. Hock kéri a minisztert, hogy tegyen valamit a magán hajótulajdonosok érdekében. Egyébiránt Apponyi javaslatát pártolja.

Lukács László pénzügyminiszter főképpen Apponyival polemizál az ellenzék folytonos közbeeszlásai mellett. Apponyit a kormányképeség hajszolásával vádolja. Igéri különben, hogy ha nem sikerül a kiegyezést vitális érdekeink megóvásával megkötni, akkor az önálló vámterületre megyünk át. (Nagy

nevetés balról.) Sajnálja, hogy Ausztriában lelketlen izgatók a hangulatot annyira ellenük fordították, hogy esetleg a kiegyezés sikertelen lehet.

Endrey Gyula Kossuth javaslatát pártolja.

Horváth Gyula személyes kérdésben szólal föl és ezzel az ülés véget ért.

TÁVIRATOK.

— **Gyász az uralkodó családban.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A Botzen melletti Ottensse-ből (Tirol) jelentik, hogy Albrecht Salvator főherceg, Ferenc Salvator főhercegnek, a király nejének öccse, tegnap délután meghalt. Az alig 22 éves főhercegnek haláláról a francia földön tartózkodó uralkodót táviratilag értesítették. A király ma reggel Mentone-ben feladott sürgönyében kondoleált az elhunyt főherceg édesanyjának Mária Immaculata főhercegnőnek. A király aligha vesz részt a temetésen.

— **Starcevic meghalt.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Zágrábról jelentik, hogy a nagy magyarfaló horvát pátrióta, Starcevic Antal ma meghalt.

— **A főrendiház ülése.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Rövid ülésre jöttek ma délben össze a főrendek és megválasztották a kvóta- és a koronakísérő bizottság főrendiházi tagjait.

— **Óváció Blahánénak.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A nemzetcsalóányát, Blaháné asszonyt, tegnap este tisztelői nagy óvációval fogadták, midőn a népszínházban a „Betyár kendője“-ben utoljára lépett föl vidéki bucsu-körutja előtt. Két gyönyörű szép koszorút és temédek tapsot kapott. Nyílt színen Abonyival, a darab szerzőjével együtt, többször kihívták. Ma este a Posa-asztal bankettet ad tiszteletére.

A budapesti áru- és értéktőzsde hivatalos árjegyzése.

— Február 28-án. —

Buza készáru	6.95—7.05
„ tavaszra	6.90—6.99
„ őzre	7.14—7.16
Rozs	6.32—6.35
Árpa	4.90—5.10
Kukoricza	4.05—4.25
Zab	6.10—6.45
Káp. repce	—
Magy. aranyjáradék	122.75
„ koronajáradék	98.75
Regalé-kötvény	100.10
Magy. nyereséysoraj	154.50
Tiszaszabályozási költ.	142.50
Oszt. papírjáradék	100.50
„ aranyjáradék	122.—
„ koronajáradék	100.25
1864-iki sorsjegy	192.—
Magy. vörös ker. soraj	10.50
Oszt. rák	18.50
Olasz	12.—
Bazilika-sorsjegy	6.75
Jósziv-sorsjegy	2.40
Német márka	59.95
100 frank (francia)	48.15
100 lira (olasz)	44.25
10 font sterling (angol)	121.55

Évi megjövetele, vagy talán még jobban Fejes Berci és Szabó Gyuri, a kik tartják szép szóval őket s a három lány úgy lesi minden szavukat, mint a tisztelendő urét szokták, mikor az nagybőjti prédikációt tart. Különben mind a három barna, napsütött arcú leányka, szemükben a tapasztalatlanság s a mindent tudni vágyás ábrándos fényével.

Mikor Dömeházi Saul belép a szobába, elsőnek az öreg Nagypál András kiáltja elébe:

— Hej, szép öcsém, csak nem igyekezünk haza? Pedig hát négy kisasszony, két jó cimborá, egy kedves asszonyság, meg ime itt én la, az öreg várjuk a megjövetelet, mint az izraelita polgártársak várták hajdan a Messiását!

— Biz' úgy Saul; várattál magadra, segít az öregnek Fejes Berci, meg Szabó Gyuri, míg a három leány mosolyogva köszönti az ifjut.

— Ejh, ne bántsátok szegény Dömeházi urat. Hiszen ő sietett volna haza, de mikor annyit kellett vesződnie azzal csacsi tanácsnokgyerekkel. Nem is szégyelheti magát az én kis Péterkém; hiszen ő csak egy egyszerű, istenben boldogult gazdaember fia, hát nem csoda, ha lusta az eszemadta!

Hangzik át a másik szobából, melynek nyitott ajtaján megjelenik özvegy Nagypál Péterné, a kinek a karjába csimpajkodik a fia, a tízéves Péterke, a háta megett pedig ott van az, a kinek tiszteletére a társaság ma egybegyűlt Nagypál Péterné házában.

Cukorbaba természetű leányzó ez. Nem alacsony ugyan, de nem is magas; hanem karcsu, mint az őz és formás, mint egy szobor. Pici lábai, kis kezei, hófe-

hér, finom nyaka van; kerek arca csupa egy rózsa, a szája kicsiny, akár egy gyűszű, az ajkai pirosak, mint a piros eper; kék szeme és szőke fűrtői pedig a legszébb összhangba olvadnak egész kedves, kívánatos lényével.

— Nos, gyere hát, Évi; fogj keset Dömeházi urral. Szól Nagypál Péterné, amint belép a szobába.

A leány erre odamegy Saulhoz; odanyújtja neki pici, puha kezét.

— Jó estét, Dömeházi ur. Lásza, már megint itt vagyok!

Valami van a hangjában, a mi olyan különösnek, olyan lebilincselőnek tetszik az ifju előtt. És jó, hogy nem kell beszédet kezdenie most a leánynyal, mert ime öreg Nagypál András közbevág:

— Nono, vigyázz magadra leányom! Nem lehessen tudni, a három legény nem mind azt gondolja-e, hogy az ő kedvükért vagy megint itt . . . Hanem én éhes vagyok, lelkem sógorasszony, mint egy negyven napig bőjtölő barát; hadd jőjjön már az a vacsora!

Az öreg felhívását helyesléssel kíséri Fejes Berci, meg Szabó Gyuri is s előzékenyen akarnak helyet szorítani maguk között Saul részére. Nagypál Péterné azonban hamarosan meggyőzi őket jószándékuk hiábavalóságáról.

— Hohó, Dömeházi ur nem oda ül. Ide mellém balról, ő mellé meg Évi. A fiatalok csak maradjanak a jobb oldalon; ne akarjanak a kisasszonykák mellé kerülni ilyen hamar. Lesz arra idő a tánc alatt is!

— Hát táncolunk is? kérdi a három leány s ke-

NYILT-TÉR +)

Csak két szenzációs előadás.
vasárnap. márczius 1-én és hét-
főn 2-án

a 'Vigadó' nagytermében

bemenet a Perczel-utcáról

HOMES
Mdme. FEY

és Davenport kisasszony

világhírű művészek által rendezve.

Titokzatos, meg nem fejthető kísér-
 lettek a pszichologia anamnestika gondolat
 követel, spiritismus és somnambulismus
 köréből.

Helyárak: kőrszék 1 frt 50 kr.,
 hely 1 frt, állóhely 50 kr.

Jegyek már most kaphatók **Valen-**
tin K. fia könyvkereskedésében és **vasár-**
nap délután a hajó szállodában.

Az előadás kezdete este fél 8 órakor.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
 kiadó

H i r d e t é s e k.

Minden eltörött

üveget, porcellánt, fát stb. a legjobban össze-
 ragaszt az előnyösen ismert **Plüss Staufer-**
tapasz. Valódi a védjeggyel ellátott üve-
 gecskékben 20 és 30 krajcarjával kapható.
 Pécsen. **Alt és Böhm**nél.

Köhögés,

kedveltség és elnyájkásdásnál melegen ajánljuk tisz-
 telt olvasóink figyelmébe

Egger díjjutalmazott
 biztos hatásu

Mell-Pastilláit.

Kapható 25 és 50 kros eredeti dobozokban
 minden gyógyszerárban és nevesebb gyógyszerüz-
 letben. Fő és szétküldési raktár

Egger A. fia

Nádor-gyógyszertára Budapesten, Váci-körut 17.

3819. sz.
 1896.

Hirdetmény.

A pécsi kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság 1896. évi február hó 18-án 3819. sz. a. kelt végzésével kiküldött bizottság ezennel közhirre teszi, hogy Csebény, Gyűrűfű, Horvát-Hertelend, Megyefa és Nagy-Váty községekre vonatkozólag az 1886: XXIX., 1889: XXXVIII. és az 1891: XVI. t. c. cikkek értelmében szerkesztendő telekkönyvi betétek készítésének munkálata folyamathoz tétven, a helyszíni eljárás Csebény községben 1896. évi április hó 7-én fog kezdődni utána pedig Gyűrűfű, Horvát-Hertelend, Megyefa és Nagy-Váty községekben folytatatni.

Ennélfogva felszólítatnak;

1. mindazok, a kik a telekjegyzőkönben előforduló bejegyzésekre nézve okadatolt előterjesztést kívánnak tenni, hogy a bizottság előtt a kitűzött határnapon megkezdendő eljárás alatt jelenjenek meg és előterjesztéseiket igazoló okirataikat mutassák fel;

2. mindazok, kik valamely ingatlanhoz tulajdonjogot tartanak, hogy a tulajdonjog telekkönyvi bekebelezését a kitűzött határidőig a telekkönyvi hatósághoz intézett szabályszerű beadvány útján kieszközöljék, vagy a telekkönyvi bekebelezésre alkalmas okiratok alapján a telekkönyvi bejegyzés iránti kérelmeik előterjesztése végett a bizottság előtt jelenjenek meg, ha pedig telekkönyvi bekebelezésre alkalmas okirataik nincsenek, az átírára az 1886: XXIX. t. c. 15—18. §-ai és az 1889: XXXVIII. t. c. 5., 6., 7. és 9. §-ai értelmében szükséges adatokat megszerezni iparkodjanak és azokkal igényeiket a kiküldött bizottság előtt igazolják, avagy oda hassanak, hogy az átruházó telekkönyvi tulajdonos az átruházás létrejöttét a bizottság előtt szóval elismerje és a tulajdonjog bekebelezésére engedélyt nyilvánítsa, mert különben jogaikat ez uton nem érvényesíthetik és a bélyeg és illeték-elengedési kedvezménytől is elesnek; és

3. azok, a kiknek javára tényleg már megszűnt követelésre vonatkozó zálogjog, vagy megszűnt egyéb jog van nyilvankönyvileg bejegyezve, ugyszintén az ily bejegyzésekkel terhelt ingatlanok tulajdonosai, hogy a bejegyzett jognak törlesztését kérelmezzék, illetve hogy a törlési engedély nyilvánítsa végett a kiküldött bizottság előtt jelenjenek meg, mert ellenesetben a bélyegmentesség kedvezménytől elesnek.

Dr. Luchkovitz Gábor albiró helyett

Komáromy Károly

betétszerkesztő.

Götteinger

kir. albiró.

Hirdetések jutányos áron vétetnek
fel kiadóhivatalunkban.

Bedő kávéház.

JÓNAS JÁNOS ujonnan szervezett és

állandóan szerződöttetett

magyar népzene-kara

Árvay Flóris

hirneves cigányprimás személyes vezetése mellett
 február hó 29-én, márczius hó 1-én és 2-án, azaz szombaton,
 vasárnapon és hétfőn,

bemutató zeneestélyt

rendez, melyre a n. é. közönség teljes tisztelettel meghívatik.

Kezdete esti 8 órakor.

Hideg buffet, franczia és Littke pezsgő, kitünő
borok és sör.

A legkitünőbb

és

legolcsóbb

hektograf-

anyag

kapható

T a i z s J ó z s e f

könyvnyomdájában

P é c s e t t,

Mária- és megye-utca sarkán.